

Sygn. akt I C 1012/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Fronczyk

Protokolant: sekr. Sąd. Paulina Bondel

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **G. D., H. M. i L. M.**

przeciwko **Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W.**

o ustalenie ewentualnie o ustalenie

I. Ustala, że powodom G. D., H. M. i L. M. przysługuje prawo pierwszeństwa nabycia nieruchomości rolnych stanowiących działki o nr ewid. (...) o powierzchni 0,0300ha, (...) o powierzchni 0,1800ha, (...) o powierzchni 157,6300ha oraz (...) o powierzchni 53,0525ha obręb D., gmina S., powiat (...), opisanych w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P. KW nr (...) na zasadach przewidzianych w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1187);

II. Zasądza od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. na rzecz powódki G. D. kwotę 4 400zł. (cztery tysiące czterysta złotych), H. M. kwotę 3 200 zł. (trzy tysiące dwieście złotych) i L. M. kwotę 4 400 zł. (cztery tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. Nakazuje pobrać od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie) kwotę 99 392 zł. (dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem uiszczenia kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1012/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 06 września 2013 roku skierowanym przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W. powodowie G. D., H. M. i L. M. domagali się ustalenia, że przysługuje im prawo pierwszeństwa nabycia nieruchomości rolnych stanowiących działki o nr ewid. (...) o powierzchni 0,0300ha, (...) o powierzchni 0,1800ha, (...) o powierzchni 157,6300ha oraz (...) o powierzchni 53,0525ha obręb D., gmina S., powiat (...) opisanych w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P. KW nr (...) na zasadach przewidzianych w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1187). Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanej Agencji kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (k. 2-2v).

W uzasadnieniu pozwu wskazali, że pomimo, iż są spadkobiercami byłego właściciela J. (J. M. (2)) tej nieruchomości, co wynika z postanowienia o stwierdzenia nabycia spadku – pozwana neguje przysługujące im prawo pierwszeństwa nabycia gruntu zarzucając, że nie wykazali we właściwy sposób następstwa prawnego. Z tego powodu procedura sprzedaży nieruchomości została wstrzymana (k. 3-3).

W piśmie procesowym z dnia 15 stycznia 2014 roku powodowie zgłosili żądanie ewentualne domagając się ustalenia, że powodom H. M. oraz G. D. przysługuje prawo pierwszeństwa nabycia nieruchomości rolnych stanowiących działki o nr ewid. (...) o powierzchni 0,0300ha, (...) o powierzchni 0,1800ha, (...) o powierzchni 157,6300ha oraz (...) o powierzchni 53,0525ha obręb D., gmina S., powiat (...) opisanych w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P. KW nr (...) na zasadach przewidzianych w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (k. 137).

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 14 maja 2014 roku pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych w W. wniosła o oddalenie powództwa z zasądzeniem od powodów kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych zarzucając w pierwszej kolejności brak interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, a następnie niewykazanie następstwa prawnego po J. M. (2) – byłym właścicielu majątku (...) (k. 179-183).

Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2014 roku powodowie poparli powództwo precyzując ostatecznie, że stroną pozwana w sporze jest Agencja Nieruchomości Rolnych w W. (k. 209).

Na tej rozprawie pozwana Agencja wniosła o oddalenie powództwa (k. 209).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Właścicielem majątku D. obejmującego działki o nr ewid. (...) o powierzchni 0,0300ha, (...) o powierzchni 0,1800ha, (...) o powierzchni 157,6300ha oraz (...) o powierzchni 53,0525ha (łącznie 210,8925ha) obręb D., gmina S., powiat (...) opisanych w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w P. KW nr (...) był J. M. (1) (niesporne, **dowód:** decyzja nr (...) Wojewody (...) z dnia 18 czerwca 2013 roku k. 189-191). Nieruchomość ta przeszła na własność Skarbu Państwa na podstawie art. 2ust.1e dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia z dnia 6 września 1944 roku o przeprowadzeniu reformy rolnej (tekst jedn. Dz. U. z 1945 roku, nr 3, poz. 13) (okoliczność niesporna).

J. M. (2) zmarł w dniu 31 sierpnia 1967 roku, a powodowie G. D., H. M. i L. M. – jego dzieci – są jego spadkobiercami w 1/3 części spadku każde z nich (**dowód:** postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku k. 18).

Pismem z dnia 06 września 2010 roku pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych w W. zawiadomiła powodów o zamiarze przeznaczenia do sprzedaży nieruchomości rolnej położonej w gminie S. o powierzchni 210,8925ha stanowiącej działki o nr ewidencyjnym (...), (...), (...),69/73 zobowiązując ich do wykazania podstawy przejęcia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, własności nieruchomości w chwili przejęcia przez państwo oraz następstwa prawnego po byłym właścicielu, który winien być obywatelem Polski (**dowód:** pismo k. 19-19v).

W związku z tym, że w protokole przejęcia nieruchomości z dnia 04 lutego 1945 roku wpisano (nieobecnego wówczas) jako jej właściciela J. M. (2) pozwana Agencja powzięła wątpliwość co do prawa pierwszeństwa powodów w nabyciu nieruchomości z uwagi na rozbieżności w imieniu właściciela majątku D. żądając od powodów ich wyjaśnienia w piśmie z dnia 16 sierpnia 2012 roku (**dowód:** protokół k. 31-32, pismo k. 20).

Pismem z dnia 05 września 2012 roku powodowie wystąpili do Wojewody (...) z wnioskiem o sprostowanie oczywistej omyłki w protokole przejęcia nieruchomości poprzez wpisanie w miejsce J. M. (2) – J. M. (2). Decyzją nr (...) z dnia 18 czerwca 2013 roku Wojewoda (...) umorzył postępowanie wskazując, że wniosek nie został złożony przez osoby uprawnione (**dowód:** decyzja nr (...) Wojewody (...) z dnia 18 czerwca 2013 roku k. 189-191).

Pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych w W. pismem z dnia 23 września 2009 roku poinformowała powodów, że procedura sprzedaży nieruchomości stanowiącej majątek D. o powierzchni 210, 8925ha zostaje wstrzymana na etapie podania do publicznej wiadomości wykazu o zamiarze sprzedaży nieruchomości do czasu zakończenia postępowania przed Sądem o ustalenie przysługującego prawa pierwszeństwa nabycia tej nieruchomości i postępowania prowadzonego przed Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie odwołania od decyzji z dnia 18 czerwca 2013 roku (**dowód:** pismo k. 203).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez obydwie strony procesu, którym przydał moc dowodową oraz walor wiarygodności.

Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2014 roku Sąd oddalił wnioski dowodowe powodów o dopuszczenie dowodów ze źródeł osobowych na okoliczności dotyczące ustalenia następstwa prawnego po J. M. (1) – byłym właścicielu majątku D. uznając, że dowody z dokumentów w sposób wystarczający wykazują powyższe okoliczności (k. 209).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powodowie żądają w tym procesie ustalenia przysługiwania im prawa pierwszeństwa w nabyciu określonej nieruchomości wynikającego z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1187, dalej również jako „ugnr”).

Podstawę prawną tak sformułowanego powództwa stanowi przepis art. 189 k.p.c., który stanowi, że można żądać ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa pod warunkiem wykazania interesu prawnego w wytoczeniu tego rodzaju powództwa. Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. na powodach spoczywa ciężar wykazania, iż mają interes prawny w tym ustaleniu. Sąd zaś obowiązany jest w każdym stanie sprawy badać z urzędu, czy interes taki występuje. Brak interesu prawnego w wytoczeniu powództwa skutkuje bowiem jego oddaleniem bez analizy pozostałych merytorycznych przesłanek zasadności roszczenia.

Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. występuje wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa; niepewność ta powinna być obiektywna, tj. zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywna, tj. według odczucia powoda. Interes ten należy rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego prawa lub stosunku prawnego – w celu ochrony przed groźącym naruszeniem sfery uprawnień powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1987 roku, III CRN 57/87, opubl. w OSNPG 1987, Nr 7, poz. 27). Zważyć należy, że interes prawny winien istnieć nie tylko w chwili wytaczania powództwa, ale także w momencie wydawania wyroku (art. 316 § 1 k.p.c.; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1945 roku, III C 733/45, OSN z 1948 roku, z. 2 poz. 30). Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie ryzyko naruszenia w przyszłości praw powoda. W przypadku, gdy dojdzie już do naruszenia prawa, w związku z którym powodowi służy roszczenie o świadczenie (danie, czynienie, zaniechanie lub znoszenie), wyłączona jest możliwość skutecznego wystąpienia z powództwem o ustalenie, skoro sfera podlegająca ochronie jest w takiej sytuacji szersza, a rozstrzygnięcie o różnicy zdań w stanowiskach stron nabiera charakteru przesłankowego. Takie stanowisko, które Sąd Okręgowy w całości podziela, wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2002 roku (II CKN 919/99, opubl. w Systemie Informacji Prawnej LEX nr 54376).

Wyrok w procesie o ustalenie nie może służyć jednak jako dowód w innym toczącym się postępowaniu, a do tego posłużyłoby ewentualne korzystne dla powodów rozstrzygnięcie w tym procesie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, iż powództwo o ustalenie nie może zmierzać do uzyskania dowodów, które miałyby zostać wykorzystane w innym postępowaniu. Pogląd taki wyrażony został przez Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z dnia 23 lutego 1999 roku (I PKN 597/98, OSNAP 2000/8/301) i z dnia 14 stycznia 2000 roku (UKN 304/99, OSNAP 2001/10/355), a Sąd meriti go w całości podziela.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że powodowie wykazali istnienie po ich stronie interesu prawnego w żądaniu ustalenia przysługiwania im prawa pierwszeństwa. Niezaprzeczalnie pomiędzy stronami istnieje spór o to, czy powodom przysługuje status następcy prawnego byłego właściciela majątku ziemskiego przejętego przez Skarb Państwa na podstawie art. 2 ust. 1e dekretu PKWN o reformie rolnej z 1944 roku, a tym samym, czy przysługuje im prawo pierwszeństwa w nabyciu tej nieruchomości wobec informacji pozwanej o zamiarze przeznaczenia jej do sprzedaży. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, że niepewność co do przysługiwania powodom tego prawa może zostać usunięta poprzez zgłoszenie żądania ustalenia jego istnienia na podstawie wskazanego art. 189 k.p.c. Niepewność ta ma walor obiektywny, skoro pozwana Agencja żąda od

powodów wykazania następstwa prawnego po byłym właścicielu nieruchomości kwestionując to prawo z powodu różnic w imieniu byłego właściciela majątku D. ujawnionych w protokole przejęcia majątku z 04 lutego 1945 roku a danymi osobowymi wynikającymi z postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, którym legitymują się powodowie. Pozwana wstrzymała procedurę przeznaczenia nieruchomości do sprzedaży do czasu zakończenia niniejszego procesu, co wprost dowodzi istnienia wątpliwości i sporu pomiędzy stronami w zakresie określonym w żądaniu pozwu.

Pozwana Agencja zarzuca, że brak interesu prawnego w popieraniu niniejszego powództwa wynika z możliwości uzyskania szerszej ochrony prawnej poprzez wytoczenie dalej idącego powództwa o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o nabyciu nieruchomości, które to żądanie płynąć ma – zdaniem pozwanej – z ustawowego prawa pierwszeństwa. Zdaniem Sądu rację ma pozwana jedynie w tym, że nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia wszędzie tam, gdzie możliwe jest wystąpienie z dalej idącym roszczeniem, gdy prawo, którego ustalenia domaga się powód zostało już naruszone i służyć mu dalej idące roszczenia a ustalenie ma wówczas jedynie charakter przesłankowy.

Nie można zgodzić się jednak z pozwaną co do tego, że z prawa pierwszeństwa wynikają dla powodów jakiegokolwiek dalej idące roszczenia, a przede wszystkim roszczenie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu prawa własności nieruchomości.

Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt III CZP 95/08 (OSNC 2009/9/121) przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 7 października 2008 r. zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku: "Czy uprawnionemu z tytułu pierwszeństwa w nabyciu nieruchomości na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami Skarbu Państwa (Dz. U. 2006 r. Nr 195, poz. 1437), który skorzystał z niego, składając oświadczenie wymienione w art. 29 ust. 1d powołanej ustawy, przysługuje roszczenie o zawarcie umowy?" podjął uchwałę: „Osobie, która złożyła oświadczenie wyrażające zgodę na nabycie nieruchomości po cenie określonej w zawiadomieniu (art. 29 ust. 1d w związku z art. 29 ust. 1c ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, jedn. tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700 ze zm.) i w związku z tym korzysta z pierwszeństwa uregulowanego w art. 29 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy, nie przysługuje roszczenie o zawarcie umowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zwłaszcza na tle ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.), prezentowany jest pogląd, że pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości, uregulowane zresztą w różnych aktach prawnych, nie jest prawem podmiotowym (por. również m.in. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1992 r., III CZP 62/92, OSNCP 1992, nr 12, poz. 214, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CKN 857/00, "Izba Cywilna" 2003, nr 11, s. 51 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 121/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 149). Także w doktrynie dominuje stanowisko, że pierwszeństwo nie jest uprawnieniem podmiotowym i nie stanowi źródła roszczenia o zawarcie sprzedaży nieruchomości. Z kolei w uchwale z dnia 21 grudnia 2006 roku (III CZP 121/06, OSNC 2007/10/149) Sąd Najwyższy wyraził zapatrywanie, że naruszenie pierwszeństwa przewidzianego w art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 208, poz. 2128 ze zm.) przy zawieraniu umowy sprzedaży nieruchomości rolnej nie powoduje jej nieważności.

Przedstawione stanowisko upoważnia Sąd do stwierdzenia, że powodom nie służy dalej idące roszczenie o zawarcie umowy przenoszącej własność w wykonaniu prawa pierwszeństwa, ponieważ nie jest ono prawem podmiotowym. Oznacza to, że oparcie zarzutu o braku interesu prawnego w żądaniu ustalenia przysługiwania powodom prawa pierwszeństwa na twierdzeniu o istnieniu dalej idącego roszczenia o zawarcie umowy przenoszącej własność nieruchomości na powodów jest bezzasadne.

W dalszej kolejności pozwana Agencja zarzucała, że powodowie mogą poprzez dokonanie sprostowania swych aktów urodzenia bądź protokołu przejęcia nieruchomości w zakresie imienia ich ojca uzyskać ochronę prawną dalej idącą aniżeli wyrok w sprawie o ustalenie, co również przesądza o braku interesu prawnego w tym żądaniu.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanej jest błędne. Powodowie legitymują się postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku po J. M. (2) wydanym przez Sąd Rejonowy w O. w dniu 29 grudnia 1999 roku. Należy sądzić, że podstawą jego wydania były dołączone do pozwu odpisy aktów stanu cywilnego powodów oraz J. M. (1), które Sąd ten uznał za miarodajne do wykazania następstwa prawnego po zmarłym. Nie ma potrzeby dokonywania sprostowania aktów stanu cywilnego powodów wobec istnienia postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, z którego wynika, że powodowie są spadkobiercami J. M. (1).

Co do dokonania sprostowania protokołu przejęcia majątku D. na własność Skarbu Państwa w zakresie imienia właściciela majątku, to podkreślić należy, że decyzją z dnia 18 czerwca 2013 roku Wojewoda (...) umorzył postępowanie z wniosku powodów o dokonanie stosownej korekty tego dokumentu. Powodowie nie uzyskali zatem w drodze sprostowania oczekiwanego rozstrzygnięcia. Świadczy to zdaniem Sądu o braku innej niż proces o ustalenie drogi usunięcia niepewności co do przysługiwania im prawa pierwszeństwa nabycia nieruchomości.

Uznając zatem, że powodom przysługuje interes prawny w żądaniu ustalenia przysługiwania im prawa pierwszeństwa nabycia nieruchomości stanowiącej majątek D. o powierzchni łącznej 210,8925ha Sąd dokonał merytorycznej analizy roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1187) pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości zasobu po cenie ustalonej w sposób określony w ustawie, z zastrzeżeniem art. 17a ust. 1, art. 17b ust. 4 i art. 42, przysługuje byłemu właścicielowi zbywanej nieruchomości lub jego spadkobiercom, jeżeli nieruchomość została przejęta na rzecz Skarbu Państwa przed dniem 1 stycznia 1992 roku. W świetle brzmienia przywołanego przepisu przewidziane w nim pierwszeństwo w nabyciu nieruchomości przysługuje byłemu właścicielowi (jego spadkobiercom) zbywanej nieruchomości, który utracił własność na podstawie przepisów dekretu z dnia 8 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13 ze zm.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2006 roku, II CSK 302/06, OSNC 2007/11/170). Przejęcie nieruchomości stanowiącej majątek D. nastąpiło przed dniem 01 stycznia 1992 roku, a ojciec powodów – J. M. (1) był jego właścicielem. Prawo własności J. M. (3) do tego majątku nie było w niniejszym procesie; z przedstawionej przez pozwaną decyzji Wojewody (...) z dnia 18 czerwca 2013 roku wynika, że w danych Archiwum Akt Nowych w W. (zawiadomienie nr (...) i (...)) jako właściciel figuruje J. M. (1). Organ w postępowaniu administracyjnym zgłasza wątpliwość, czy chodzi o ojca, czy syna, jednak w przekonaniu Sądu kwestii tej nie można nadać większego znaczenia, skoro nawet organ nie ma wątpliwości, że J. M. (1) był ojcem J. M. (2) – ojca powodów. Oznacza to, że właścicielem majątku D. był J. M. (1), którego następcami prawnymi (spadkobiercami) są powodowie, co jasno wynika z postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku (k. 18). Protokół przejęcia nieruchomości z dnia 04 lutego 1945 roku rzeczywiście wskazuje na J. M. (2) jako właściciela nieruchomości, jednak gdy zważy się, że dokument ten ma jedynie charakter deklaracyjny, a właściciel majątku nie był obecny podczas jego sporządzania – rozbieżność w zakresie imienia nie może zostać uznana jako decydująca o przyjęciu niewykazania prawa własności nieruchomości na rzecz poprzednika prawnego powodów.

Z tego względu Sąd uznał, że powodowie wykazali należycie, że jako spadkobiercom byłego właściciela majątku D. przysługuje im prawo pierwszeństwa jego nabycia wobec ogłoszonego im zamiaru przeznaczenia jej do sprzedaży. Wyrok w niniejszej sprawie usunie istniejącą w tym zakresie wątpliwość przesądzając o istnieniu po stronie powodów interesu prawnego w zgłoszeniu żądania ustalenia tego prawa w trybie art. 189 k.p.c.

Sąd orzeczony jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone od pozwanej na rzecz każdego z powodów koszty procesu składa się uiszczona opłata od pozwu oraz wynagrodzenie ich fachowego pełnomocnika policzone na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 poz. 461). Sąd podzielił przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 30 stycznia 2007 roku, (III CZP 130/06, OSNC 2008/1/1), zgodnie z którym wygrywającym proces

współuczestnikom, o których mowa w art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c., reprezentowanym przez tego samego radcę prawnego, sąd przyznaje zwrot kosztów w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego pełnomocnika. Wynagrodzenie wynosi kwotę 7 200 zł., a zatem na rzecz każdego z powodów przypada 1/3 z tej kwoty, czyli po 2 400 zł. Na zasądzone koszty na rzecz powódki G. D. składa się oprócz wynagrodzenia pełnomocnika uiszczona sądowa opłata od pozwu w kwocie 2000 zł. (łącznie 4 400zł.), na rzecz powódki H. M. kwota 800 zł. (łącznie 3 200 zł.), a powoda L. M. kwota 2000 zł. (łącznie 4 400 zł.) (pkt II wyroku).

Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie) kwotę 99 392 zł. tytułem uiszczenia kosztów sądowych obejmujących nieuiszczoną część opłaty sądowej od pozwu (95 200zł.) oraz wydatki w postaci wynagrodzenia biegłego (4 192 zł.) (pkt III wyroku).